

Ján Stacho

Básne

D o s l o v

Vincent Šabík

Noc, ktorú prebdiem s Marion

Modlitba čierneho zamatu, panna.

Chcem, aby si načúvala svadobnému šelesteniu
postejnej bielizne
vo chvíli,
keď lastovička zaspí na mesiaci.

Dnes ráno som videl živú ženu.
Prichádzala od cintorína
so šikmým dažďom v tvári,
so spenenými vlasmi
a zámerným dotykom celej dlane.

K tebe však prichádzam po lešení, láska moja,
aby sme si pohovorili o pozemskom šťastí,
aby si moju báseň odmykala,
lebo len tebe lampa svieti, Marion.

V noci, keď spiace ryby budú vodu deliť
na dve polovice,
hviezdy sa budú triasť, hodiny poľnoc odbíjať
a vyľakaní vtáci budú krúžiť nad svojimi

hniezdami,

vtedy,
práve vtedy
vyjdeme si spolu na balkón a rukou
len tak
pohodenou do tmy
pozdravíme lunu.

Keďže až do rána tvoje psia budú vyplašené,
dovolím ti ruky
až po lakte
v studničnej vode zmáčať.

Buď silná ako svetlička
a na rozchod rozmávaná ako veterný mlyn.

A potom v rukách,
z ktorých mi bude voňať náš príbeh,
ty zachovalá medzi ženami,
ponesiem si širák
a do rána
padajúce hviezdy budem chytať
ako motýle.

2

Kúpanie

Tu tvoje nohy vídam na výšni
ako dve ryby, preto si ich stráž!
Na sklenej vode čierne blyslí člny.
Aby bol iba jeden tieň — a náš!

Smieť siahnuť na tvár plávajúcej lunny!
To sa smiech perlí, keď sa s vodou hráš.
Po tvojich členkoch vzpínajú sa vlny
a sipí žhavá, zapiesčená pláž.

To vzbĺkla ryba. Nad hladinou žiari.
Ohnivé kruhy, tak sa značí cieľ,
vrhla nám voda do osmahých tvári.

Celú ťa vnímať! Málo, málo, málo!
Skočiť! A dvoje rozpálených tiel
sa hviezdou vodou tajne milovalo.

Slovenský
spisovateľ
1977

Vzbura

V korunách stromov dážď, vanie jak z apatieky.
Severka v citróne zvoní jak budíček.
Obloha je bubon, čo našli na dne rieky.
Svetlo už necengá, nuž hľadaj si svoj liek.

Po celé noci bdieš, ako keď šumí múka,
opäť sa dvíha prach, nočný a žeravý.
Veď siahni po stebľe, ktoré ti miazgy núka,
a znova prinúť prach, nech k tebe prevraví.

Korienok zeliny po horkej soli hmatá.
Už siaha do hrobu, to chrastia durmany.
Ó, šťava v lodyhách, vzácna a jedovatá,
či sa prach pred tvojím útokom ubráni?

Všemocné korenky nasyp si do mažiara,
v evendžaní mosadze dlho sa nahá slň.
A dotiaľ rozíľkaj, kým ostro nezažiaria,
kým sa ti neozve zelený nárek žľn.

Opäť choď k rybnúkom a sleduj čierne trenie,
šepkaj si s plameňom a dýchaj jeho dym.
V slnečných hodinách posúvaj modré tiene:
Vzdaj sa, prach, aj tak ťa v človeka obrátim.